

Sygn. akt II CSK 139/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa B. [...] Spółki Akcyjnej z siedzibą w S.
przeciwko [...] "E." [...] Spółce Jawnej w Z., E. N. i M. N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398 § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). Skarżący powołujący się na tę przesłankę ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenie opiera i które z przepisów zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste tj. kwalifikowane naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty świadczące o takim naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Głównym ustaleniem wiążącym Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), które stanowiło podstawę rozstrzygnięcia był

fakt zawarcia przez spółkę przez czynności konkludentne, w miejsce pozwanych, umowy o działalność magazynową, która była w sprawie źródłem jej legitymacji biernej. W tej sytuacji wobec nieprzytoczenia przez skarżących jako naruszonego art. 60 k.c., już z tego względu skargi kasacyjnej nie można było uznać za oczywiście uzasadnioną.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zmierzało do zakwestionowania opinii biegłego wydanej sprawie na stwierdzenie, czy w oparciu o dołączone przez powoda dokumenty potwierdzające przyjęcie towaru na skład fabryczny, dokumenty potwierdzające rozchód towaru ze składu fabrycznego oraz stwierdzony stan faktyczny w magazynie w drodze inwentaryzacji dokonanej w latach 2006 – 2007 uzasadnione było wystawienie przez powoda not obciążających.

Wbrew twierdzeniom skarżących biegły w swojej opinii wskazał, że po sprawdzeniu udokumentowania obrotu towarami i uzgodnieniu zapisów ewidencji dokonał rozliczenia inwentaryzacji z zastosowaniem kompensaty między okresami rozliczeniowymi. Poza tym wszystkie różnice inwentaryzacyjne wycenił wg technicznego kosztu wytworzenia wyrobów oraz cen sprzedaży stosowanych przez powódkę. Opinia zawiera także syntetyczne uzasadnienie oraz wnioski końcowe. Godzi się ponadto zauważyć, że Sąd Okręgowy dopuścił ponadto dowód z ustnej uzupełniającej opinii biegłego celem bliższego umotywowania przez niego wniosków końcowych. W sprawie ani art. 285 § 1 k.p.c. ani pozostałe powołane przepisy nie zostały naruszone w sposób kwalifikowany.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).